

PRAKTISEREN

DE NOORSE VISSERIJDIPLOMATIE EN DE BRETOENSE VOORUITZIENDHEID

VERJAAGD

In 1967 werden tussen de landen van de Noordoost Atlantische gemeenschap de besprekingen aangevat aangaande de schade die door de vreemde treilers binnenin de Noorse visserijzones aan de staande tuigen van de Noorse vissers wordt aangebracht. Het is beschamend te moeten vaststellen, dat dit totnogtoe niet tot enig praktisch resultaat heeft geleid. De gewone man vindt dit toch allemaal een beetje onbegrijpelijk.

Er bestaat evenwel toch reeds een ontwerp van overeenkomst en dit mag wel. Er was zo maar eventjes zeven jaar voor nodig... In dit ontwerp van overeenkomst zijn een heel groot aantal gedetailleerde schikkingen aangaande de visvangst vervat en er bestaan goede redenen om aan te nemen, dat wanneer deze overeenkomst in werking treedt er veel minder aanvaringen tussen treilers en staande vistuig zullen voorkomen. Stilletjesaan zijn de arbeidsvoorwaarden van de vissers met het staande tuig zodanig moeilijk geworden, dat het eenvoudig niet meer mogelijk was voor de Noorse regering zich te onttrekken aan haar verantwoordelijkheid. Deze vissers werken steeds sedert onheuglijke tijden in deze wateren, hebben er een bestaan en zouden zo maar door de vreemdelingen van hun grond verjaagd worden. Dit bestond zelfs nog niet in de middeleeuwen en het is onvergeeflijk dat de Noorse regering zolang tijd vandoen heeft om dergelijke vitale kwestie een redelijke oplossing te geven.

Thans zijn evenwel bepaalde maatregelen in werking getreden o.a. het verbod aan treilers om in bepaalde gebieden nog te komen vissen. Deze gebieden omvatten bepaalde visgronden die met zorg werden afgebakend en gelegen helemaal in het Noorden van het land. Toch vertegenwoordigen deze visplaatsen maar een heel klein gedeelte van de wateren waarin de vreemde treilers wel mogen vissen.

Er is al niettegenstaande dat, van bepaalde zijde protest gerezen tegen deze maatregel, want zekere vreemde naties voelen zich al tekort gedaan. Maar hierop hebben de Noren geantwoord dat de maatregel evengoed telt voor hun eigen treilers als voor de vreemde schepen.

De gebieden waar de sleepnetvangst verboden is, zijn gekend als visgronden waar ook heel veel staande tuig opgericht is en waar het aantal aanvaringen tussen schepen en vistuig indrukwekkend hoog ligt. Bovendien waren deze Noorse vissers verplicht, tengevolge van deze drukte, de hun vertrouwde visgronden te verlaten.

Alle betrokken landen kunnen rechtstreeks met de Noren onderhandelen, wanneer ze het nodig achten. Wat eruit voortvloeit voor de gewone visser, is een ander paar mouwen.

UITBREIDING

Gedurende de laatste jaren hebben we in het zeerecht kunnen vaststellen, dat de meeste Staten zich bewust worden van hun recht om hun territoriale wateren uit te breiden, zoals zij dit wensen. Tien, vijftien jaar geleden was 't kot te klein, wanneer een land het besluit nam haar zeegrenzen uit te breiden! Tegenwoordig hebben een veertigtal landen visserijgrenzen die de twaalf mijlen overtreffen, in de meeste gevallen 50 mijl soms wel 200 mijl! Voor de Noorse visserij die bijna uitsluitend een kustvisserij is met haar vangsten die voor 80 t.h. uit de kustwateren komen, is het sedert lange tijd genoeg duidelijk, dat de visserijgrenzen moeten uitgebreid worden. Dit is het rechtstreekse belang van de Noorse visserij.

Binst de konferentie van Caracas over het zeerecht, heeft de Noorse afvaardiging het recht van de economische uitbreiding tot 200 mijlen, met hand en tand verdedigd. Trouwens vele voorstellen aangaande economische gebieden tot 200 mijlen hebben over het algemeen de besprekingen in Caracas beheerst. En per slot van rekening heeft een groot aantal afvaardigingen zich bij deze opvatting van economische kustwateren aangesloten.

Noorwegen had reeds vóór de konferentie aanving, gehoopt dat men er zou akkoord komen omtrent bepaalde grondprincipes van het zeerecht. Maar zoals men weet, werd op deze konferentie geen enkel besluit getroffen en dit was voor vele waarnemers en o.a. ook Noorwegen, een echt koud stortbad.

Maar anderzijds is men nogal ver gegaan op het voorbereidingsgebied en dit mag ons dan redelijkerwijze doen veronderstellen, dat er op de nieuwe zeerechtkonferentie van dit jaar in Geneve wel praktische dingen uit de bus komen. Noorwegen in ieder geval gaat maar door met haar wens te verdedigen: 200 mijlen.

Ondertussen is de ontwikkeling van de visstand in de Noorse wateren van dien aard, dat de regering besloten heeft zelf maatregelen te nemen.

De voorspellingen aangaande de ijszeekabeljauw zijn zodanig treurig, dat er verwacht wordt dat onherstelbare schade zal worden aangebracht in de wateren in het Noordelijke gebied. Daardoor meent de Noorse

regering het recht te hebben haar wateren meteen uit te breiden tot 200 mijl en dit zonder verder af te wachten. In een verklaring zei de regering dat deze verbreding van de limieten zoveel mogelijk zou gebeuren in overeenstemming met het internationale zeerecht.

Hoe men dit aan mekaar kan knopen, zien we niet goed. Maar we hebben al wel geleerd al deze dingen met een korreltje zout te nemen.

PORTEFEUILLE

De Noren hebben anderzijds geen werk noch kosten gespaard om hun visserijpolitiek te verdedigen. Er bestaat in dit land speciaal een minister zonder portefeuille van de visgronden, die naar alle landen die aangesloten zijn bij de Noordoost Atlantische visserijgemeenschap is getrokken om er zijn standpunt te gaan uiteenzetten. Het ging hier voornamelijk om het besluit van de Noren bepaalde gebieden te sluiten voor de treilers met de bedoeling de vissers met staande tuig te beschermen. Toch hebben de Noorse visserijorganisaties weinig lof over voor hun eigen minister zonder portefeuille. Deze had verklaard, dat hij in alle hoofdsteden zeer goed ontvangen werd. Maar, zeggen de Noren, dit wil alleen maar zeggen dat onze minister ontvangen werd en heeft kunnen spreken met beleefde mensen, maar ook moet daaraan niet meer dan deze betekenis gehecht worden...!

Volgens de Noorse pers heeft de regering veel te lang gewacht om de besprekingen aangaande deze maatregel aan te vatten en er werd bovendien heel onhandig tewerk gegaan. Reeds lang vooraleer de konferentie van Caracas begon, wist men dat er daar niet veel van zou terecht komen.

En in plaats van te handelen heeft de Noorse regering de tijd die verlopen is tussen het einde van de konferentie en nu, verbeuzeld met allerhande politieke manoeuvres, met het wachten op de antwoorden van alle visserijbonden. Het zijn precies deze verloren maanden, die de regering nu tekort komt.

Maar wat wel vervelender is, er wordt een groot verschil opgemerkt tussen de opvattingen in het internationale raam waarin de Noorse regering moet gaan onderhandelingen en de opvattingen die gangbaar zijn in de middens van de visserijvakbonden.

Voor wat de verboden gebieden voor treilers aangaat, zal er maar alleen een akkoord mogelijk zijn wanneer de Noren bv. aan de Britten bepaalde voordelen toekennen. De Britten gaan akkoord met de verboden gebieden voor treilers maar dan moeten de Noren hun rechten, en speciaal hun «praairrecht», laten varen binnen deze gebieden.

DIEPTEMETER

Op het gebied van de dieptemeting door middel van het geluid, is de nieuwe recorder-diepmachine «navigair» een merkwaardig werkstuk. De diepten worden ononderbroken opgenomen en opgeschreven evenals allerhande omstandigheden die op deze diepten heersen. Het is een instrument dat dient voor de plaatsbepaling en de navigatie terzelfdertijd maar eveneens voor de visvangst. Maar terzelfdertijd kunnen visscholen worden opgezocht en op getekend en zelfs de aanwezigheid van een enkele vis kan worden opgemerkt. Het toestel kan eender waar aan boord worden opgesteld.

Het is helemaal getransistoriseerd om de hoogste gevoeligheidsgraad te kunnen bereiken evenals trouwens een grote stabiliteit, het moet niet opgewarmd worden en kan dus direct na het aanzetten werken.

Om de zeebodem gemakkelijk te zien, is er, zoals met de meeste andere dieptemeters trouwens, een witte lijn voorzien die tevens toelaat met meer zekerheid de vis te onderscheiden.

Er bestaat bij de meeste dieptemeters op sommig ogenblik, wel een ongemak wanneer het zog van kielwater de zeeoppervlakte zodanig in beroering brengt, men dat in de buis als op het papier de storingen merkbaar zijn en men met moeite eventuele vis aan de oppervlakte kan worden opgemerkt tengevolge daarvan. Er staat op het apparaat een stroomsterkteregelaar waardoor het rechtstreeks op het net van het schip kan worden aangesloten. Opdat een ononderbroken gevoeligheid zou kunnen worden gehandhaafd, bestaat er eveneens een stelsel voor de compensatie van de temperatuur, zelfs indien veranderingen worden vastgesteld op het peil van de temperatuur als van de spanning. Het apparaat kan op een heel eenvoudige manier aan boord worden geplaatst.

(vervolg blz. 7)

PRAKTISEREN

GRAPPIG

Graag hadden Bretoense reders een vijftigtal miljoen frank belegd in de vissershavens van Aran en Galway en ze hadden daarvoor reeds de overheden van deze plaatsen in de arm genomen. Maar het vissersverbond van deze havens, heeft dat zo maar niet genomen. Onze haven, zegden ze, is niet te koop en we hebben al werk genoeg om de vreemdelingen onze visgronden weg te houden onder andere de Franse vissers ! Het zou wel een beetje grappig zijn dat de Ierse overheid dergelijke rijke visbanken zou gaan verkopen voor 50 miljoen franse frank. De vissers van verreemde havens zitten altijd zonder geld. Daarmee zou de overheid er wellicht goed aan doen met deze som geld haar eigen volk te helpen !

LOSSE PUNTJES ...

We hebben medegedeeld, dat in Groot-Brittannië nieuwe voorschriften inzake de veiligheid van de schepen van kracht zijn geworden (Het Visserijblad, 5 september i.l.).

De reacties van reders en vissers blijven hierbij niet uit : op het departement van handel — departement dat belast is met de toepassing van de voorschriften — stromen vele bozen brieven binnen. De kosten worden te hoog geacht, te meer dat nu de lasten die op de rederijen drukken, zwaar in de exploitatierekening doorwegen.

Voor een schip van 45 voet brengen de nieuwe veiligheidsmaatregelen kosten mede tussen £ 400 en £ 700.

Langs de ene kant geeft de regering subsidies en langs de andere kant neemt ze die terug af, aldus de reders.

Waarbij we de vraag stellen of de veiligheid dan van geen tel meer is. En waarom zoals voor het materiaal hier geen premie voor voorzien is?

X X X

We hebben U de nieuwe subsidieregeling die voor de Britse visserij van toepassing is medegedeeld (Het Visserijblad, 5 september i.l.).

De Schotse reders en vissers zien in deze regeling niet veel zaaks : zij hebben uitgerekend dat ze slechts £ 1 miljoen van de £ 2 1/4 miljoen zullen krijgen, zij vinden de subsidies te laag en vooral het uitsluiten uit de regering van de schepen van minder dan 40 voet vinden ze onverantwoord.

X X X

Maar ook in Grimsby zijn er klachten omtrent de subsidieregeling. In deze haven komt de vermindering van de subsidie met £ 10 per dag voor de grote schepen zwaar aan.

X X X

Volgens de voorzitter van het Produktschap voor Vis en Visprodukten bestaat er een IIIe gebod in de visserij, nl. Gij zult naarstig investeren, teneinde te voorkomen meer belasting te betalen. (De Visserijwereld, 4 september 1975).

X X X

Zou het waar zijn dat inzake quotering : «Nederland weer als een brave Hendrik vooraan loopt» ? De heer Wijnbelt tijdens de Openbare vergadering van het Produktschap (De Visserijwereld, 4 sept. 1975).

X X X

In «Fisheries of the United States, 1974» verscheen een interessante statistiek over het verbruik van vis, schaal- en weekdieren per hoofd en per land.

Hieronder enkele cijfers voor West-Europese landen :

Landen	Periode	Verbruik (kg)
Oostenrijk	1969—70	3,6
België/Lux.	1969—70	8,0
Bulgarije	1964—66	2,2
Denemarken	1963—65	17,5
Finland	1970—71	12,0
Frankrijk	1969—70	8,0
O. Duitsland	1964—66	8,4
W. Duitsland	1969—70	4,0
Griekenland	1967	10,6
IJsland	1964—66	39,1
Ierland	1970	4,7
Italië	1969—70	6,2
Nederland	1970—71	5,8
Noorwegen	1969—70	17,9
Polen	1964—66	4,7
Portugal	1970	23,0
Spanje	1969—70	13,5
Zweden	1970—71	20,4
Zwitserland	1969—70	4,4
Groot-Brittannië	1970—71	8,8
U.S.S.R.	1964—66	10,2

HET TOEKOMSTIG FRANS ZEETERRITORIUM IN DE STILLE OCEAAN GROTER DAN DE OPPERVLAKTE VAN EUROPA

Zo de 200 mijlenzone doorgaat, reeds principieel aanvaard door de meerderheid van de landen van de Verenigde Naties, dan krijgt Frankrijk een maritiem territorium toebedeeld in de Stille Oceaan waarvan de oppervlakte groter is dan gans Europa ! Het gaat hier over de franse gebieden van Polynesie, Nieuw Caledonië, de Nieuwe Hebriden, enz. Als men rond al deze eilandengebieden grenzen afbakt van 200 mijl dan komt men inderdaad tot een zeer uitgestrekt gebied waarin Frankrijk volgens de nieuwe regelen, het voor het zeggen zou hebben, zowel voor de bodem als voor de biologische rijkdommen. Het is in dit vooruitzicht dat de heer Martray Joseph, nationaal verslaggever van de Economische en Sociale Raad voor de Zeevisserij en uitbating der zeeën, met een missie gestuurd werd naar de Zuidelijke Stille Oceaan. De heer Martray zal tegen het einde van het jaar een verslag indienen over de mogelijkheden die dit uitgestrekt territorium biedt.

Schotse klachten over de haringkwota

De schotse haringvissers zijn niet te spreken over de voor hen voor-

behouden kwota. Volgens hen zijn de bestaande stocks overbevist geweest door buitenlandse vaartuigen, terwijl zij zelf bewarende maatregelen namen op de vangstgronden voor de Schotse kusten. Aldus worden zij tweemaal het slachtoffer van de kwotaregeling, deels door het feit dat men zich baseerde op de vangst in 1974, een cijfer dat reeds vrijwillig lager gehouden werd en, anderzijds, omdat de vreemde vaartuigen de Engelse wateren komen ledig vissen omdat geen beperkende maatregelen kunnen opgelegd worden vanwege het E.E.G.-lidmaatschap. Ondertussen zit men in Schotland met het bouwprogramma een paar jaar terug beslist, en waarvan de eerste vaartuigen nu geleverd worden. Het handelt zich om 35 nieuwe haringsschepen, namelijk om seine- en ringnetvissersschepen, waarvan de afmetingen gaan van 17 tot 24 meter.

In 1974 werd nog 148 miljoen kg. haring binnengebracht, hetgeen een heel stuk boven het nu toegekend contingent is. Ten titel van inlichting geven we nog weer, dat 36 % van de aangevoerde haring gebruikt wordt om tot kippers verwerkt te worden, 22 % voor de inleggerijen, 15 % werd gediepvriesd voor de export, 7 % voor vismeel, enz.

Nieuw procede voor haringrokerij

Tot nog toe worden de haring en de kipper gerookt met spaanders van hardhout. In de laatste tijd, deed men het echter ook met een mengsel van hard en zacht hout, deels omdat men niet altijd over voldoende hardhoutspaanders beschikte. Volgens laboratoriestudies, is roken met spaanders van zacht hout niet aangewezen, omdat dit in het gerookt produkt voor de gezondheid nadelige substanties bijbrengt. Dit is tenminste wat de heer Pannel, in een verslag aan het Internationaal Industrieel Voedingscongres, gehouden te Londen, voorlegde. Uit één en ander bleek verder, dat er nu een kentering waar te nemen is in de rokerij om het zoutgehalte van de voorafgaandelijk te pekelen haring, te verlichten van 6 tot 3 % en de vochtigheidsgraad van 15 % tot 8 %. Aldus gepresenteerd, zou de haring echter aan houdbaarheid verliezen maar winnen aan smaak. Om nu het nadeel van het tekort aan hardhout te overwinnen en het gebruik van zachthoutspaanders te vermijden, heeft de heer Pannel een nieuw procédé uit de doeken gedaan. Men kan door toevoeging van een scheikundig rookverwerkend produkt, een bepaalde goede smaak aan het te roken produkt geven en terzelfdertijd de duurtijd van het roken beperken van 3 uur tot 30 minuten. Kippers op de oude en nieuwe manier gerookt, werden ter beoordeling aan haringrokers voorgelegd die ofwel niet, ofwel zeer moeilijk het onderscheid tussen beiden konden opbrengen. Door de heer Pannel werd ook de aandacht gevestigd met welke natuurlijke produkten de goede smaak van gerookte vis kon verhoogd worden door toevoeging in het rookproces van onder meer kabeljauwresten vermengd met vlees of met garnaalstukjes, hetgeen hij met « mock-scampi » betitelde.

De Vereffenaar,
Meester VAN EYGEN Gisèle
(1744N—7734V)